

INFO

Mše svaté během Vinobraní

V pátek 20. a sobotu 21. září
nebudou mše sv. v Mělníku
a také večerní mše sv. v kostele
sv. Václava ve Vysoké.

Neděle 22. září

8.00 - kostel sv. Petra a Pavla
v Mělníku
9.30 - kostel sv. Václava
ve Vysoké
11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří

V sobotu 28. září Slavnost sv. Václava

Poutní mše sv. v 17.00
v kostele sv. Václava
ve Vysoké.

Začíná školní rok!

Prosíme, aby se do konce září
přihlásily na faře děti, které mají
zájem o výuku náboženství.

První organizační setkání
pro děti a rodiče v úterý 1. října
od 13.00 do 15.00 hodin.

KOSTEL SV. JANA NEPOMUCKÉHO ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V ROCE 2019

15.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník
Pšovka
Záboří
Vysoká
Šemanovice
Medonosy

Svátek Povýšení sv. Kříže

„Ježíš řekl Nikodémovi: Neboť tak Bůh miloval svět,
že dal svého jednorozeného Syna aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,15).

V polovině září slavíme svátek Povýšení sv. Kříže.
Oslavujeme nástroj našeho vykoupení a v duchu voláme
s celou církví: „Buď pozdraven, kříži, naše jediná spás!“
Kříž byl ve starověku nástrojem bolestivé a potupné smrti.
Ve starém zákoně se píše: „Ten, kdo byl pověšen, je zlořečený
Bohem“. Ježíš vzal na sebe toto zlořečení, aby nás vykoupil.
Prorok Izaiáš o něm píše v prorocké vizi: „Byl v opovrzení,
kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkroušený nemocemi,
jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář... Naše bolesti na
sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha
a pokořen. Jenže on byl...zmučen pro naši nepravost“
(Iz 52,2-4). Proto sv. Pavel zdůrazňuje: „Kristus nás vykoupil
z té kletby Zákona tím, že ono prokletí vzal na sebe za nás“
(Gal 3,13). Proto o svátku Povýšení svatého Kříže zpíváme.
„ Kříži věrný, ze všech stromů, vzácný strome jediný, žádný
se ti nevyrovná listím, květem, ovocem. Blahé dřevo, blahým
hřebem blahé drží břemeno“ (Církevní hymnus). Sv. Helena, matka císaře Konstantina
Velikého, hledala kříž v Jeruzalémě, kde jej skutečně našla. Ostatky sv. Kříže byly ukořistěny
v 7. století perským králem. Podle legendy však nemohl v okázalém průvodu vstoupit do
města; proto si oblékl kajicnický šat a pěšky a bos mohl vnést do města ostatky sv. Kříže.
Tuto událost si připomínáme svátkem sv. Kříže.

Nemůžeme ovšem opomenout Pannu Marii, která stála pod křížem a to, co Ježíš
trpěl na svém těle, ona trpěla duchovně. Proto ji můžeme nazývat spoluvykupitelkou
lidského pokolení. Proto i sv. Pavel mluví o tom, že i on na svém těle doplňuje to, co
ještě zbývá vytrpět z Kristových zásluh. Panna Maria tak jednala po celý svůj pozemský
život. Když přinášel malého Ježíše do Jeruzalémského chrámu, slyší z úst starce Simeona:
„Tvou vlastní duši pronikne meč“ (Lk 2,35). Tato předpověď se naplnila. Maria prožívá
úzkostnou bolest na útěku do Egypta, když hledá dvanáctiletého Ježíše v Jeruzalémě,
když je svědkem jeho zatčení a křížové cesty, když jej vidí umírat na kříži, když jeho mrtvé
tělo snali z kříže a ona prožívá ve svém srdci, co bylo napsáno ve starozákonní knize Pláč:
„Je vám to lhostejné, vy všichni, kteří jdete kolem? Popatřte a hleďte, je-li jaká bolest jako
bolest moje?“ (Pláč 1,12). A nakonec, když Ježíše uložili do hrobu. Měla však naději, že
vstane z mrtvých. Byla nejlepší učednicí svého Syna a proto velmi dobře chápala, co on
svým učedníkům kladl na srdce.

V této souvislosti jsem si uvědomil, že mnozí světci následovali Ježíše Krista a to Krista
ukřížovaného. Připomenu dva z nich, kteří v koncentračním táboře v Osvětimi obětovali
svůj život: Sv. Maxmilián Kolbe (+14.8.1941) a sv. Terezie Benedikta - Edita Steinová
(+9.8.1942). Oba přijímali smrt jako účast na Kristově kříži. Sv. Terezie Benedikta právě
ukončila knihu „Věda kříže“, v níž rozebírala knihu „Duchovní píseň“ od sv. Jana od Kříže.
Čím více pokračovala v psaní této knihy, tím více se ztotožňovala s ukřížovaným Ježíšem,
jakoby tušila, že Bůh ji zvláštním způsobem povolal k účasti na jeho utrpení. Za několik dní
po dokončení knihy byla zatčena, odvezena do koncentračního tábora a poslána do plynu.

Ježíšův kříž je pro nás zdrojem milosti a posvěcení. Dává nám sílu, abychom
obstáli ve zkouškách života a přitom nám ukazuje velkou lásku. Ježíš sám v předvečer
svého utrpení řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“.
A dodává: Vy jste moji přátelé (Jan 15, 13,14).

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750
Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.
Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Mateńko, MS
Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnost.melnik@dltm.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ

ZÁŘÍ 2019

POSELSTVÍ MATKY BOŽÍ V LA SALETTE

„Pojďte bliž, mé děti! Nebojte se! Přišla jsem vám povědět
velkou novinu. Jestliže můj lid neuposlechne, budu muset uvolnit
paži svého Syna. Je tak silná a těžká, že ji už dále nemůžu udržet.
Už tak dlouho za vás trpím. Nemá-li vás můj Syn opustit, musím
ho neustále naléhavě prosit. Ale vy toho nedbáte. Marně se budete
snažit, marně modlit, nikdy nebudete schopni vynahradiť mi to,
co jsem pro vás vytrpěla. Dala jsem vám šest dnů k práci, sedmý den
jsem si vyhradila pro sebe, ale vy mi ho nechcete věnovat. Proto je
paže mého Syna tak těžká. Vozkové klejí a ve svých kletbách berou
jméno mého Syna nadarmo. Také proto je paže mého Syna tak těžká.
Jestli se zkaží úroda, je to kvůli vám. Minulý rok jsem vám to ukázala
na bramborách. Nedbali jste toho. Právě naopak, když jste našli
brambory shnilé, kleli jste a zneužívali jste jméno mého Syna. Budou
se i nadále kazit a kolem letošních Vánoc už vůbec žádné nebudou“.
Melanie se podivila, co znamená výraz „pomme de terre“, protože
v dialektu se bramborám říká „las truffas“. Chtěla se zeptat Maximina, ale
Krásná Paní jí předešla a řekla: „Ah! Nerozumíte francouzsky, mé děti.
Tak vám to tedy řeknu jinak“. A opakuje v jejich vlastním dialektu od slov:
„jestli se zkaží úroda...“ a pak pokračuje: „Máte-li obilí, nezasévejte je,
protože co zasejete, zničí červi a když něco vyroste, rozdrtil se na prach
při mlácení. Blíží se velký hlad. Ale dříve než nastane, děti mladší sedmi let
dostanou třesavku a zemřou v náručí těch, kteří je budou chovat.

Ostatní budou trpět hladem. Hrozny shnijí a ořechy budou bez
jader“. Krásná Paní předala potom dětem tajemství, každému osobně,
nejprve Maximinovi, pak Melanii. A pokračuje pak k oběma: „Jestli se lidé

obrábí, změní se skály a kamení v hromady obilí a lidé zjistí, že bramborám se daří. Modlíte se dobře, mé děti?“ Děti bezděčně odpověděly jedním hlasem: „Ne příliš dobře. Paní.“ „Ah! Děti moje, musíte se modlit ráno a večer. Když nemáte čas, pomodlete se aspoň „Otče náš“ a „Zdrávas Maria“, a když můžete, modlete se více. V létě chodí na mši jenom několik starých žen. Všichni ostatní pracují každou neděli po celé léto. A v zimě, když nemají nic na práci, jdou na mši jenom proto, aby se posmívali náboženství. V postě chodí do řeznictví jako mlsní psi. Děti moje, viděli jste už někdy zkažené obilí?“ - „Ne, Paní“, odpověděl rychle Maximin za sebe i za Melanii. „Ale ty, mé dítě, jsi ho jednou musel s otcem vidět blízko Coinu. Hospodář řekl tvému otci, abyste se šli podívat na jeho zkažené obilí. Šli jste tam oba. Otec vzal do ruky dva nebo tři klasy obilí a ty se rozpadly na prach. Potom jste se vraceli a když jste byli asi půl hodiny od Corpsu, dal ti otec kus chleba a řekl: „Vezmi si, synku, sněz kousek chleba aspoň letos. Nevím, zda bude i příští rok, bude-li se obilí dál tak kazit“. - „Je to skutečně pravda, Paní. Teď si vzpomínám. Před chvílkou jsem si na to nevzpomněl“ – řekl Maximin. Potom Krásná Paní dodává už francouzsky: „Nuže, mé děti, toto všechno oznamte mému lidu!“ Návštěva Krásné Paní skončila. Děti ustoupily, když procházela kolem nich. Přešla potokem Sezií a nedotýkala se při chůzi země. Její stopa tvořila široce otevřené S, když se vznášela na okraji strže. Později si lidé uvědomili, že to byla malá ukázka křížové cesty Ježíše Krista z Pilátova sídla na Kalvárii. Podél pěšiny, kterou Paní tehdy kráčela, bylo postaveno čtrnáct křížů. Ještě jednou opakovala: „Nyní to, mé děti, určitě oznamte mému lidu“.

Pana Maria požádala děti, aby předaly její poselství všemu lidu. Smysl tohoto poselství lze vyjádřit slovy - pokání a smíření. Matka Boží přišla napomenout své neposlušné děti. Vybízí nás, abychom zachovávali Boží přikázání a abychom více poslouchali jejího Syna Ježíše Krista. Nemůžeme zůstat lhotejní k slzám nebeské matky. Krásná Paní pozdvihla oči k nebi, pak pohlédla ke vzdálenému obzoru jihovýchodním směrem k Římu a Jeruzalému. Už neplakala, ale její tvář byla nesmírně smutná. Potom pomalu zmizela v zářivém světle. Večer se děti vrátily domů a poprvé vyprávěly o zjevení. Dne 19. září 1851 biskup diecéze Grenoble, Mons. Philibert de Bruillard, napsal pastýřský list, v kterém prohlásil:

„Soudíme, že zjevení Panny Marie dvěma pastýřům 19. září 1846 v Alpách na hoře, která se nachází ve farnosti La Salette, vikariát Corps, má všechny znaky pravdy a věřící jsou vyzýváni, aby tomuto zjevení věřili pevně a jistě“.

O rok později napsal druhý list, ve kterém se rozhodl, že na místě zjevení bude vystavěn kostel a také dal podnět k založení skupiny misionářů, které nazval Misionáři Matky Boží z La Salette. Tato skupina se postupně stala mezinárodní kongregací, která působí současně ve více než 20 zemích světa. Od roku 1995 Misionáři Matky Boží z La Salette působí také v České Republice.

Hříchy proti Duchu Svatému

1. Opovážlivé spoléhání na Boží milosrdenství. Dopouští se ho ten, kdo hřeší proto, že si je jistý, že mu hříchy Bůh tak jako tak odpustí. Člověk dělá hříchy a nečiní pokání, protože se domnívá, že nejvyšší milosrdný Bůh mu odpustí, aniž by se sám snažil o nápravu. Proti Duchu svatému hřeší, kdo opovážlivě doufá ve věčnou blaženost, ale přitom neužívá ty prostředky spásy, které nám Bůh ukazuje: nevede zbožný život, nekaje se za hříchy a nelituje jich, nechce se dobře připravit na smrt, zachovává jen některá

přikázání a o jiná se nestará, stále odkládá své obrácení, zpovídá se jen ze zvyku, bez předsevzetí chránit se hříchů a příležitostí k nim, po svaté zpovědi se nesnaží se polepšit. Sv. Augustin zde říká: „Bůh nás stvořil bez nás, ale nemůže nás spasit bez nás.“

2. Nedůvěra v Boží milosrdenství. Dopouští se jí ten, kdo nečiní pokání, protože se domnívá, že má tak velké hříchy, že Bůh mu je stejně neodpustí. Takový hříšník ztrácí ctnost naděje, přesto, že Bůh nás mnohokrát ujišťuje, že je větší než jakýkoli lidský hřích, než jakékoli zlo. Takovým popíráním Božího milosrdenství hříšník přidává ke svým dosavadním hříchům nový a ještě větší. Pán Bůh je nekonečně milosrdný a je vždycky ochotný každého hříšníka, i toho největšího, přijmout na milost, pokud ten upřímně po smíření s Bohem touží. Kristus Pán zemřel, aby dal zadostiučinění za hříchy všech lidí, jeho oběť má nekonečnou cenu. Pán Bůh nikoho nezavrhně, kdo k němu bude mít důvěru, když odloží beznaděj a zoufalství a dá se do práce na své spáse.

3. Poznané křesťanské pravdě odpírá ten, kdo ji poznal, ale přijmout ji nechce, aby podle ní nemusel žít. Kolik lidí je mezi námi poučeno o křesťanské víře, znají Písmo, chodili na náboženství, a přece ze svého života Boha úplně odsunuli, nezajímají se o něj, víra je pro ně naprosto nedůležitá. Myslí si, že sami vědí vše lépe, nechtějí být rušeni ve svém pohodlném životě žádnými zmínkami o Bohu, o věčnosti, o Boží spravedlnosti. Abychom se tohoto pyšného postoje varovali, máme se cvičit v pokoře, stále hledat poučení ve víře. Farizeové tehdy viděli mnohé Ježíšovy zázraky, bylo jim jasné, že zde jedná Bůh. Ale kvůli svým zájmům, postavení, touze po moci, Kristu odmítli uvěřit. Ne, že by se mýlili, ale naprosto vědomě se rozhodli proti svému poznání. Velice špatně je tedy na tom ten, kdo ví, zná, ale z různých důvodů se staví proti svému svědomí. Obrací se zády k pravdě, k Bohu, k Ježíši Kristu a k jeho Církvi.

4. Hřeší proti Boží lásce ten, kdo svému bližnímu závidí a nepřeje Boží milosti, nepřeje mu Boží odpuštění a věčnou spásu. Tak Prorok Jonáš nepřál Boží odpuštění obyvatelům Ninive. Podobně farizeové se hněvali, když Pán Ježíš odpouštěl hříchy celníkům a nevěstkám. Pán před tímto varuje i ve svých podobenstvích. V nich závidí dělníci na vinici těm, kteří pracovali kratší dobu, že i oni dostali stejnou mzdu. Především pak tento zlý postoj vidíme v podobenství o marnotratném synu. Tomu bylo odpuštěno, vstoupil do otcova domu, ovšem jeho starší bratr nakonec zůstal venku, odmítal svému bratru odpustit a nepřál mu otcovo odpuštění. Nepřejícnost a závist je tedy veliký hřích proti Duchu svatému. I největším hříšníkům a zločincům máme přát, aby se obrátili a byli navěky spaseni. Kdybychom smýšleli jinak, sami propadneme záhubě.

5. Zatvrzelost vůči spásitelnému napominání. Takto zatvrzelé srdce měl farao v Egyptě za Mojžíše, obyvatelé Jeruzaléma, když svatý Jan Křtitel hlásal pokání. Lidé s tímto hříchem odmítají jakoukoli kritiku, myslí si, že jen oni mají pravdu. Nedbají slov Písma svatého ani učení Církve. Duševní zatvrzelost ve hříchu vede k zaslepenosti, člověk nakonec vůbec nevidí rozdíl mezi dobrem a zlem. Bůh vždy dlouho nabízí hříšníkovi mimořádné milosti: promlouvá skrze jeho svědomí, duchovní vůdce, představené a přátele, skrze různé životní zkoušky. Když on tím vším pohrdá, nakonec Bůh tyto milosti bere a ponechává člověka sobě samému. Do tohoto stavu se člověk dostane dlouhodobým vlašným duchovním životem, zanedbáváním modlitby, mnoha nedůslednostmi v životě podle Božích přikázání. Bůh takového člověka dlouho volá, ale jednou může také přestat, protože člověk se vůči Bohu zcela zatvrdil. Zázrak je ovšem možný vždy, ale ne vždy se stává.

6. Poslední hřích proti Duchu svatému týká se toho, kdo v nekajícím životě až do smrti úmyslně setrvává. Tito lidé vědí, že je Bůh, vědí, co je správné, ale všechno odkládají na jindy. Takový člověk vědomě zneužívá Boží trpělivosti. Bůh stále nabízí hříšníkovi svou milost, cenu své Krve, kterou jedině může být přiveden k pokání, dokonce ke svatosti. Ale člověk odpovídá: „až zítra“. Proto i zde Bůh může nakonec vzít světlo své milosti, hlas svědomí umlkne. Bůh nám nabízí své milosrdenství vždy, ale zvláště v době kající, jako jsou doba adventní a postní. Před svátky všechno v domě dáváme do pořádku, čistíme, umýváme, dejme také vždy do pořádku své duše.

Co dělat, abychom se těchto hříchů proti Duchu svatému uchránili? Dělat opak, tedy žít v těsném spojení s tímto Božím Duchem, touto Boží láskou. Odpuštění Písmo spojuje právě s působením Ducha. Pán Ježíš apoštolům říká (J 20): „Přijměte Ducha svatého: komu hříchy odpustíte, budou odpuštěny.“ Je důležité vyprosit si dar pokory, usilovat o život v Boží přítomnosti, často se Boha ptát na jeho vůli, vnímat jeho mnohé dary a milosti. Kdo po tom touží, tomu jistě Bůh dá ono světlo, v němž poznáváme v pravdě sami sebe, vidíme správně i naše hříchy a selhání.

Pozvánka na (ne)tradiční mši sv.

Naše město se v roce 2016 stalo zakládajícím členem z. s. Svatá Ludmila – 1 100 let, jehož cílem je aktualizovat osobnost první historicky známé české ženy, kněžny Ludmily († 921), jejímž pravděpodobným rodištěm je Mělník. V souvislosti s přípravou na jubilejní rok 2021 bude 14. září 2019 od 15:00 hod. sloužena v chrámu sv. Petra a Pavla mše sv. ve staroslověštině, v liturgickém jazyce uměle vytvořeném právě v době Ludmilině pro potřebu byzantské misie na Velkou Moravu. Staroslověšské písemnictví stojí na počátku naší literatury a jeho kulturní dopad daleko přesáhl naše hranice, neboť dveře vzdělanosti otevřelo i dalším Slovanům. Mši sv. bude sloužit P. Josef Peňáz.

V nedalekých Roztokách u Prahy bude 13. září 2019 slavnostně otevřena výstava: Sv. Ludmila – střední Čechy, kolébka národních patronů, která na úrovni aktuálního historického poznání připomene osobnosti sv. Ludmily, sv. Václava, sv. Vojtěcha a sv. Prokopa. Ve čtvrtek 24. října výstavu doplní ještě konference sv. Ludmile rovněž věnovaná. Výstava sama potrvá ve Středočeském muzeu v Roztokách až do prosince 2019.

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků. Demonstrace „Odvalu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod.

Nejbližší termíny: 28. září, 26. října. Trasa: budeme se setkávat u Pražské brány a procházet historickým jádrem města.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění!